

DOUCZYĆ SIĘ (6) *vb pf*

się (4), się (2).

o jasne.

fut 2 sg się douczysz (1). ◇ 3 sg się douczy (1). ◇ *praet* 1 sg m -em się douczył (1). ◇ 2 pl n pers -eście się douczyli (1). ◇ *plusq* 3 sg m się douczył był (1). ◇ 3 pl n pers się byli douczyli (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI(XVIII) – XVII(XVIII) – XVIII w.

Uzupelnić wiadomości, nauczyć się do końca [w tym z przeczeniem (5)] (6) :

douczyć się czego od kogo (3): Ale kyedy przyydzýe on duch prawdy/ on was wlyfkyey prawdy náuczy: Rozumyey: ktoreyefcye fye yelcze odemnye nyedouczyli. *KromRozm II* g, f3. *Cf Zwrot.*

cum inf (1): [Grzegorz pierwszy] ielcze fię nie douczył był pánowác/ bo też ielcze do páńftwá takiego nie przyfzlo było *CzechEp* 333.

Ze zdaniem dopełnieniowym [z zapowiednikiem: tego (2); czego (1), iż (1)] (2): ten kthory fię w fzkole nye douczy thego czegoby myał vrozfly vzywác/ [...] yáko pártácž pofpolicye zwykł/ wtém fię wyftáwi. *GliczKsiąž N2v; CzechEp* 211.

Zwrot: »ostatka się douczyć« (1): Iuž więc dyabeł nád tobą fwoię piofńkę gędzýe. Iż do ich ofiádłości bárzo fnádnie łuczýfz/ A potým fię oftátká tám od nich douczyfz. *RejWiz* 134v.

Formacje pochodne cf UCZYĆ SIĘ.